

Úsvitník

2920, Poslední rok prvního věku

Knihy druhá

sepsal Carlovac Townway

3. Úsvitníku 2920

Ostrov Artaeum, Letní ostrovy

Sotha Sil sledoval nové studenty, jak jeden po druhém vylétají do koruny starého oasovníku, každý utrhne z jeho větve květ nebo kousek ovoce a pak se s různým stupněm ladnosti a šikovnosti snáší dolů na zem. Pokýval hlavou a dopřál si chvilku, aby si vychutnal krásný den. Bělostná socha Syrabanea, slavného mága, který jí údajně za dávných časů skutečně stál modelem, se tyčila na útesu nad srázem a shlížela na celý záliv. Světle fialové pruškátové květy se v jemném vánku kývaly tam a zpět. Za nimi se rozprostíral už jen oceán a mlhavá hranice mezi ostrovem Artaeum a hlavním Letním ostrovem.

Z větší části je to přijatelné, prohlásil, když se poslední studentka snesla k zemi s kouskem ovoce v ruce. Jedním prostým gestem ruky vrátil květy a ovoce zpátky na strom. Na další mávnutí ruky se studenti seřadili do půlkruhu kolem čaroděje. Ten vytáhl ze záhybů své bělostné róby malé, vlákny opředené klubíčko, velké asi stopu v průměru.

Copak je tohle?

Studenti věděli, co je smyslem téhle zkoušky. Chtělo se po nich, aby seslali identifikační kouzlo na neznámý předmět. Všichni nováčci zavřeli oči a představili si tu kouli, jak by vypadala ve světle vesmírné Pravdy. Věděli, že její energie je s ní v jedinečné rezonanci, stejně jako je tomu u všech věcí hmotných i spirituálních, negativních aspektů, duplicitních verzí a relativních drah: představovala její skutečný význam, kosmickou píseň, tkaninu jemného předitiva reality, jednu z mnoha faset existence, která vždy existovala a vždy existovat bude.

Míček, prohlásil mladý nord jménem Welleg, čímž si vysloužil od několika mladších kolegů zahihňání, ale většina ostatních se zamračila a Sotha Sil s nimi.

Když už musíš být pitomec, snaž se být aspoň zábavný pitomec, zavrčel čaroděj a pak se podíval na mladou tmavovlasou Altmerku, která vypadala zmateně. "Víš to ty, Lilato?"

Je to grom, řekla nejistě Lilata, "který meffují dreughové, poté, co se k-k-kr-krevinazují."

Karvinazují, ale i tak velmi dobře, řekl Sotha Sil. "A teď mi řekni, jestli víš, co to znamená?"

To nevím, připustila Lilata. Ostatní studenti také jen kroutili hlavami.

Porozumění věcem má víc než jednu úroveň, řekl Sotha Sil. "Obyčejný člověk se na věc prostě podívá a zařadí ji na příslušné místo v souladu se svým způsobem myšlení. Ti, kteří znají Staré způsoby, učenci školy mysticismu, mohou stejně jako psíjivé objekty vidět a rozpoznat ho podle jeho pravé úlohy v řádu věcí. Ale abychom dosáhli porozumění, musíme odhalit ještě jednu vrstvu poznání. Musíte objekt správně rozpoznat podle jeho určení a musíte tento význam pravdivě vyložit. V tomto případě je tato koule skutečně grom, což je látka, kterou produkují dreughové, rasa podvodních bytostí žijících v severních a západních končinách tohoto světadílu. Na jeden rok ve svém životě procházejí karvinazickou přeměnou a stávají se suchozemskými tvory. Poté se vracejí do vody a meffují, to jest pozřou vlastní kůži a orgány, které potřebovali k životu na souši. Pak je vyvrhnou v podobě malých klubíček, jako je toto. Grom. Zvratky dreughů."

Studenti se na klubíčko dívali poněkud nejistě, mnozí zjevně bojovali s nevolností. Sotha Sil měl tohle cvičení vždycky moc rád.

4. Úsvitníku 2920
Císařské Město, Cyrodiil

pehové, bručel císař, který právě seděl v lázni a zamyšleně pozoroval oděrku na noze. "Mám kolem sebe samé zrádce a špehy."

Jeho milenka Rijja seděla za ním, nohy ovinuté kolem jeho pasu, a drhla mu záda. Po všech těch letech už dobře věděla, kdy se má tvářit chápavě a kdy radši svůdně. Když měl císař takovouhle náladu, nejlepší bylo nasadit klidný, konejšivý, něžně citlivý přístup. A držet jazyk za zuby, dokud se jí na něco přímo nezeptal.

Což vzápětí udělal: "Co myslíš, když člověk šlápne svému císařskému Veličenstvu na nohu, může říct 'Já nerad, Tvoje císařské Veličenstvo'? Nemyslíš, že 'Odpust', prosím, císařské Veličenstvo' by bylo mnohem vhodnější? 'Já nerad,' zní, skoro jako kdyby byl ten argoniánský parchant nerad, že jsem Jeho císařské Veličenstvo. Že doufá, že tu válku s Morrowindem prohrájeme, přesně tak to zní."

A co by ti pomohlo, by ses se cítil lépe, pane? zeptala se Rijja. "Necháš ho zmrskat? Říkal jsi, že je to jenom obyčejný náčelník z Tichých strání. To by ho naučilo, že si má dávat lepší pozor, kam šlape."

Můj otec by ho nechal zbičovat. Můj dědeček by ho býval nechal popravít, bručel císař. "Ale mně vůbec nevadí, když mi budou šlapat na nohy třeba všichni, za předpokladu, že mi budou prokazovat patřičnou úctu. A nebudou proti mně intrikovat."

Někomu přece musíš věřit, Výsosti.

Jedině tobě, usmál se císař a trochu se otočil, aby mohl dát Rijje polibek. "A svému synovi Juilekovi, aspoň myslím, i když bych si přál, aby byl aspoň o trochu opatrnější."

A co radě a urozenému pánovi? zeptala se Rijja.

Je to hromada špehounů a jeden had, rozesmál se císař a znovu svou milenkou políbil. Když se začali milovat, zašeptal jí: "Dokud ke mně aspoň ty nejsi falešná, nějak už se se světem vypořádám."

13. Úsvitníku 2920
Žalovín, Morrowind

urala postávala poblíž černé, drahými kameny vykládané městské brány. Kolem ní skučel vítr, ale necítila vůbec nic.

Vévoda byl vzteky bez sebe, když se mu doneslo, že je jeho oblíbená milenka těhotná, a přikázal, ať se mu klidí z očí. Znovu a znovu se s ním snažila setkat, ale palácové strážě ji pokaždé vyhodily. Nakonec se vrátila ke své rodině a řekla jim pravdu. Kdyby jim jen byla zalhala; mohla přece říct, že neví, s kým to dítě má. S nějakým vojákem, s potulným dobrodruhem, s kýmkoli. Ale ona jim řekla, že otcem je vévoda, šlechtic z rodu Indoril. A její příbuzní udělali přesně to, co věděla, že jako hrdí příslušníci rodu Redoran budou muset udělat.

Na ruce jí pálilo znamení vyhoštění z klanu, kterým ji se slzami v očích ocejšoval její vlastní otec. Krutost vévody ji však bolela mnohem víc. Hleděla skrz bránu na širé zimní pláň, pokroucené spící stromy a nebe bez jediného ptáčka. Nikdo v Morrowindu ji teď nepřijme pod svou střechu. Bude muset odejít daleko odsud.

Pomalým, smutným krokem se vydala na cestu.

16. Úsvitníku 2920

Senchal, Anequina (dnešní Elsweyr)

o tě zase žere? zeptala se královna Hasaama, které neuniklo, jak mizernou má její manžel náladu. O svátcích milenců býval většinou ve výborném rozpoložení a tančil v sále se všemi hosty, ale dneska se na plese brzy omluvil a odešel. Když ho našla, ležel v posteli stočený do klubíčka a bručel si něco pod vousy.

Ten zatracený příběh o Polydorovi a Eloise mi pořád nejde z mysli, stěžoval si král. "Proč to musí být tak skličující?"

A nebyl to náhodou pravdivý příběh, můj milý? Nebyli snad předem odsouzeni ke zkáze, protože svět už má takovou krutou povahu?

Na tom přece nezáleží, jestli to je nebo není pravda. Ten bard odvedl všiváckou práci, vyprávěl nám prachmizerný příběh a já mu to propříště zatrhnu, vyskočil z postele král Dro'Zel. Oči měl zarudlé od slz. "Odkud to říkali, že vlastně je?"

Myslím, že z Gilverinu, na samém východě Valenského lesa, řekla královna a otřásla se. "Co chceš dělat, můj královský choti?"

Dro'Zel byl jedním skokem venku z komnaty a vydal se po schodech nahoru na věž. I kdyby byla královna Hasaama věděla, co se její manžel chystá udělat, nebyla by se ho snažila zadržet. Pravda, byl v poslední době trochu zmatený a mívával záchvaty, které až příliš často připomínaly padoucníci. Vůbec však netušila, jak hluboko ve skutečnosti sahá jeho šílenství a jak silná je jeho nenávisť vůči bardovi i jeho příběhu o zkaženosti a odporných choutkách smrtelníků.

19. Úsvitníku, 2920

Gilverin, Valenský les

ak znova, a dobře mě poslouchej, řekl starý tesař. "Pokud je ve třetí přihrádce bezcenná mosaz, pak je v druhé přihrádce zlatý klíč. Pokud je v první přihrádce zlatý klíč, pak je ve třetí přihrádce bezcenná mosaz. Pokud je ve druhé přihrádce bezcenná mosaz, pak je v první přihrádce zlatý klíč."

Rozumím, řekla paní. "Už jsi mi to říkal. Takže zlatý klíč je v první přihrádce, že?"

Ne, řekl truhlář. "Zopakujme si to od začátku."

Mami? řekl malý chlapec a zatahal svou matku za rukáv.

Počkej chvílku, zlatíčko, nech maminku domluvit, odpověděla mu a soustředila se na hádanku. "Říkal jsi, že ve třetí přihrádce je zlatý klíč, pokud je ve druhé přihrádce bezcenná mosaz, že?"

Ne, řekl truhlář trpělivě. "Ve třetí přihrádce je bezcenná mosaz, pokud je v druhé přihrádce..."

Mami! rozplakal se chlapec. Jeho matka se konečně podívala.

Nad městem se jako vlna rozlévala rudá mlha a pohlcovala jednu budovu po druhé. Před ní pomalu postupoval obr s rudou kůží. Byla to daedra, Molag Bal. A usmíval se.

29. Úsvitníku 2920
Gilverin, Valenský les

Imalexie zastavila koně na břehu bahnitě slatiny a nechala ho, aby se napil z řeky. Kůň ale nechtěl, dokonce to vypadalo, že je mu voda odporná. Připadalo jí to divné: cestu z Žalovínu urazili ve vynikajícím čase a určitě musel mít žízeň. Sesedla z koně a připojila se ke své družině.

Kde jsme teď? zeptala se.

Jedna z jejích dam vytáhla mapu. "Myslím, že se blížíme k městečku jménem Gilverin."

Almalexie zavřela oči a rychle je zase otevřela. Ta vize byla příliš nesnesitelná. Zatímco ji její stoupenci sledovali, sebrala ze země kousek cihly a úlomek kosti a přitiskla si je k srdci.

Musíme jet dál, na Artaeum, řekla tiše.

Pak přišel Prvosev.

Skryrim.4fan.cz